

Uchwała Nr LIV/375/2017
Rady Gminy Ełk
z dnia 27 października 2017 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy Ełk

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1875) w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) Rada Gminy Ełk – po zapoznaniu się z opinią Komisji Rewizyjnej – uchwała, co następuje:

§1. Po rozpatrzeniu skargi na działalność Wójta Gminy Ełk złożonej przez Pana W.R. Rada Gminy Ełk uznaje skargę za bezzasadną z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Ełk do powiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi, poprzez przesłanie skarżącemu odpisu niniejszej uchwały wraz z załącznikiem.

§3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy Ełk

Miroslaw Radywoniuk

Uzasadnienie

W dniu 12 października 2017 r. do Urzędu Gminy Ełk wpłynęła skargę Pana W.R. na działalność Wójta Gminy Ełk do rozpatrzenia przez Radę Gminy.

Przewodniczący Rady Gminy Ełk przekazał skargę do Komisji Rewizyjnej w celu przeprowadzenia wyjaśnień w tej sprawie.

Komisja Rewizyjna Rady Gminy Ełk na posiedzeniu w dniu 17 października 2017 r. zapoznała się:

- z treścią skargi,
- z wyjaśnieniami skarżącego i radcy prawnego Urzędu Gminy Ełk.

Zarzut zawarty w skardze dotyczył łamania prawa przez Wójta Gminy Ełk Tomasza Osewskiego poprzez nierealizowanie uchwał Rady Gminy Ełk z 2014, 2015, 2016 w sprawie wysokości opłat miejscowych. Za małą kwota wpływa do budżetu z tytułu pobierania tych opłat.

W toku prowadzonych wyjaśnień ustalono, jak niżej:

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy może wprowadzić opłatę miejscową. Opłatę miejscową pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach.

O ile opłata miejscowa, zwana potocznie opłatą klimatyczną, obciąża wyżej wskazane osoby (które mogą ją uiścić w kasie organu podatkowego lub na rachunek gminy), to zadanie poboru opłaty miejscowej należy w przeważającym zakresie do inkasentów – przedsiębiorców prowadzących hotele, pensjonaty, ośrodki wypoczynkowe czy pola namiotowe. Zgodnie z definicją zawartą w ustawie Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.) inkasentem jest osoba prawna, osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej obowiązana do poboru od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. Cechą różniącą instytucję inkasenta od instytucji płatnika jest to, iż inkasent nie ma obowiązku obliczenia wysokości podatku przypadającego od podatnika i nie odpowiada za podatek, który nie został mu uiszczony.

Konsekwencje nieprzekazania przez inkasentów opłaty miejscowej organowi regulują wprost przepisy ordynacji podatkowej oraz przepisy ustawy z dnia 10 września 1999 roku Kodeks karny skarbowy. Przepisy wskazanych wyżej ustaw określają odpowiedzialność inkasenta za niewpłacenie organowi podatkowemu pobranej opłaty miejscowej. W myśl art. 30 § 2 ordynacji podatkowej inkasent, który nie wykonał obowiązków określonych w art. 9 ordynacji, tj. nie wpłacił pobranego podatku we właściwym terminie organowi podatkowemu odpowiada całym swoim majątkiem za podatek pobrany, a niewpłacony. Natomiast na podstawie art. 77 § 1 k.k.s. inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3 albo obu tym karom łącznie. Mając na uwadze powyżej wskazane przepisy ordynacji podatkowej oraz kodeksu karnego skarbowego, wyjaśnić należy, że przedsiębiorcy pełniący funkcję inkasenta odpowiadają jedynie za opłaty pobrane oraz nieprzekazane na rzecz właściwej jednostki samorządu terytorialnego, natomiast przepisy ww. ustaw nie przewidują sankcji za niepobranie opłat miejscowych. Pomimo oferowanego przez Gminę Ełk wynagrodzenia za inkaso 10% od zebranej kwoty opłaty miejscowej, w większości przypadkach przedsiębiorcy ze względów organizacyjnych, wizerunkowych czy księgowych decydują się na zaniechanie pełnienia obowiązków inkasenta opłaty miejscowej. Wielu inkasentów celowo nie pobiera należnej gminie opłaty wiedząc, że nie grożą im z tego tytułu żadne konsekwencje. Reasumując ustawodawca dał możliwość gminom wprowadzenia opłaty miejscowej, ale nie dał jednak instrumentu, żeby skutecznie ją wyegzekwować.

Z dniem 1 stycznia 2013 r. została uchylona w przeważającej części ustawa z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych, w tym również w zakresie obowiązku meldunkowego obywateli polskich przebywających w celach turystycznych w innych

miejsowościach. Tym samym podmioty prowadzące różnego rodzaju ośrodki wypoczynkowe (hotele, pensjonaty, domy wycieczkowe) nie mają już obowiązku prowadzenia ksiąg zameldowań przebywających w nim osób. W związku z uchynieniem przepisów dotyczących obowiązku meldunkowego turystów powstają problemy z weryfikacją pracy inkasentów pobierających opłatę miejscową, jednak nie może stanowić to podstawy do żądania od inkasentów faktur czy rachunków wystawianych za świadczone usługi noclegowe. Jedynie w ramach postępowania w przedmiocie odpowiedzialności inkasenta (za opłaty pobrane a nie wpłacone) organ może domagać się wszelkich dokumentów związanych z działalnością tego podmiotu.

Pobierana przez inkasenta (np. hotel) opłata miejscowa, stanowiąca dochód gmin, nie jest objęta przepisami ustawy o podatku towarów i usług i tym samym nie podlega obowiązkowi ewidencjonowania przy zastosowaniu kasy rejestrującej. Inkasenci przyjęcie opłaty miejscowej potwierdzają wydaniem dowodu wpłaty z kwitariusza przychodowego K-103 otrzymanego z urzędu i opieczętowanego pieczęcią urzędu, który jest jedynym dowodem stwierdzającym fakt uiszczenia opłaty przez osobę zobowiązaną do jej zapłaty. Na podstawie wyżej wymienionego kwitariusza inkasenci rozliczają się z urzędem i wpłacają na rachunek bankowy gminy wpływy z tego tytułu. Organowi pozostaje jedynie możliwość weryfikacji poprawności wpłaconej opłaty miejscowej na podstawie prowadzonego kwitariusza.

W związku z brakiem obowiązku meldunkowego na terenie obiektów prowadzących hotele, pensjonaty, ośrodki wypoczynkowe czy pola namiotowe wójt nie ma również możliwości weryfikacji, czy wszystkie osoby, które tam przebywają, uiszczyły wymaganą opłatę. W myśl przepisów ordynacji podatkowej (art. 282b) organ podatkowy ma możliwość wszczęcia kontroli w sprawie opłaty miejscowej nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli. Wcześniejsze wszczęcie kontroli wymaga zgody lub wniosku kontrolowanego. Zatem weryfikacja czy opłata została uiszczona w praktyce jest niemożliwa.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzono, że Wójt Gminy Ełk nie dopuścił się zaniedbania lub nienależytego wykonania swych zadań w sprawie pobierania opłaty miejscowej.

Wobec powyższego Rada Gminy Ełk skargę na Wójta Gminy Ełk uznaje za bezzasadną.

Jednocześnie, w myśl art. 239 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, poucza się skarżącego, że w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy, bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Rady Gminy Ełk
Miroslaw Radywoniuk